



Arrest

nr. 112 411 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2013 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 11 juli 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene op 05.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 02.02.2011 van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonmoeder A. P. eind april 2011 overleden zou zijn, waarschijnlijk ten gevolge van stress, Overwegende dat dit behoort tot de

privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar dochters R. S. en R. na betrokkene en haar zoon naar België gebracht werden door andere mensen in 2011. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze naar Frankrijk gereisd zou zijn om een reispaspoort aan te vragen bij het Consulaat Generaal van Rusland in Straatsburg. Overwegende dat betrokkene haar reispaspoort dd. 21.06.2012 voorlegt opgemaakt door het Consulaat Generaal van Rusland te Straatsburg. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat het CGVS (dd. 02.02.2011, p.4) stelde dat: '(...) informatie aangaande uw persoonlijke identiteitsgegevens (...) en deze informatie wordt door mij niet betwist. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze toevallig op youtube (wanorde in de K. straat) ontdekt zou hebben dat het huis waar ze woonde vernield werd. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar probleem nog steeds actueel zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog steeds vreest voor haar leven en dat van haar kinderen, Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man en haar zoon uit haar eerste huwelijk nog steeds vermist zouden zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar ouders nog steeds bezoek zouden krijgen van mensen die vragen naar de verblijfplaats van betrokkene aangezien betrokkene nog steeds gedomicilieerd zou zijn op het adres van haar ouders. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene duplicaten van de geboorteaktes van R. dd. 25.08.2010 en S. dd. 24.08.2010 (+ Nederlandse vertalingen) voorlegt. Overwegende dat deze documenten geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze de vertalingen van de geboorteaktes van haar andere twee kinderen R. dd. 20.05.2003 en R. dd. 30.06.2004 bij heeft, maar niet de duplicaten van de geboorteaktes zelf. Overwegende dat deze documenten geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene vijf oproepingsbrieven op haar naam voorlegt van de OMVD A. waarin betrokkene wordt opgeroepen om zich aan te bieden op 14.06.2012, 22.11.2012, 15.01.2013, 11.03.2013 en 06.04.2013 voorlegt. Overwegende dat deze oproepingsbrieven geen hoedanigheid waarin of reden waarvoor betrokkene zich dient te presenteren bevat en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 12.07.2013 voorlegt. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een a twee maal per maand contact zou hebben met haar moeder. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoekster voert een enig middel aan:

"Dat DVZ zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht als het evenredigheidsprincipe hebben geschonden bij het nemen van de beslissing a quo ; Dat DVZ tevens de rechten van de verdediging heeft geschonden; Dat verzoekster wel degelijk nieuwe elementen aanbrengt nl diverse oproepingsbrieven op haar naam; Dat DVZ voorbijgaat aan de grond van de zaak door deze oproepingsbrieven opzij te schuiven omdat deze brieven niet concreet zouden vermelden in welke hoedanigheid of voor welke reden verzoekster zich dient aan te bieden; Het is en blijft een nieuw document dat men minstens ten gronde moet laten onderzoeken door de Commissaris Generaal; Ook de bewering met betrekking tot de omslag waarbij men zegt dat men niet weet wat er in zat, raakt kant noch wal; Het is duidelijk dat wanneer men zijn briefwisseling open doet dat daar meestal derden niet bij aanwezig zijn; Het is dan ook al te gemakkelijk alles in discussie te willen trekken omdat men niet gezin heeft wat er uit de enveloppe is gekomen ; In deze omstandigheden is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd en heeft DVZ nagelaten met zorg de zaak te behandelen; Er bestaat ook geen evenredigheid tussen enerzijds de negatieve beslissing en anderzijds de consequenties voor

verzoekster ingevolge deze negatieve beslissing en waarbij men dan ook nog minstens had kunnen garanderen dat verzoekster een eerlijk proces zou hebben wanneer het dossier zou worden overgemaakt aan de Commissaris Generaal; Dat in deze tevens de rechten van de verdediging zijn geschonden daar verzoekster in deze niet de kans heeft gehad een tegensprekelijk debat te voeren;

BESLUIT

Aangezien de motivatie van DVZ, duidelijk kan weerlegd worden door verzoekster; Dat de negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is; Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (12 September 1991) en artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (31 december 1980), nochtans uitdrukkelijk motivering van een negatieve beslissing vereisen. Dat er desbetreffende dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier; Dat nu, gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van het verhaal van verzoekster is geschied, huidig beroep dan ook gegrond is en er tot nader order geloof dient gehecht te worden aan zijn verhaal en aan zijn vrees in de zin van de conventie van Geneve; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken totaal ten onrechte de zaak niet in overweging heeft genomen. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing a quo dient te vernietigen. Dat de problematiek in Rusland meer bepaald in Tsjetsjenie voor iedereen gekend is."

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de opgeworpen rechtsregels geschonden zijn, doordat de gemachtigde van de staatssecretaris zou voorbij gaan aan de grond van de zaak door de voorgelegde oproepingsbrieven terzijde te schuiven. Terwijl ook ten aanzien van de voorgelegde enveloppe ten onrechte zou zijn gemotiveerd dat deze enkel bewijst dat er een verzending gebeurde.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

Gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, moeten steeds:

- nieuw zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet
- cumulatief aanwezig zijn.

Om te kunnen oordelen of een document al of niet een ernstige aanwijzing inhoudt voor een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan de verwerende partij dit document onderwerpen aan een *prima facie* beoordeling naar de bewijswaarde.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat door haar voorgelegde oproepingsbrieven aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ter beoordeling dienden te worden voorgelegd, laat de Raad gelden dat het begrip "nieuwe gegevens" uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat welliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en verklaringen niet van aard zijn om de eerdere weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te hervormen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de voorgelegde oproepingsbrieven niet kunnen aantonen dat de verzoekende partij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden in het herkomstland, omdat geen hoedanigheid waarin of reden waarvoor verzoeker zich dient te presenteren, wordt vermeld. Terwijl de verzoekende partij evenmin dienstig kan betwisten dat een enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar verzoeker gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn, zodat zulks terecht niet in overweging wordt genomen als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om "de zaak met de nodige zorg te behandelen" laat de Raad gelden dat de verzoekende partij er schijnbaar aan voorbij gaat dat het haar taak is om, wanneer zij een herhaalde asielaanvraag indient, het bewijs te leveren dat de voorwaarden gesteld door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet vervuld zijn. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163.610).

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat de problematiek in Rusland en Tsjetsjenie voor iedereen gekend is, volstaat niet om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl de verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC